

Arrest

nr. 240 811 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Hundelgemsesteenweg 275
9050 LEDEBERG**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 maart 2020 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 maart 2020 wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

*Aan de Heer:
Naam: K. (..),
Voornaam: B. (..)
Geboortedatum: (..)*

Geboorteplaats: Shkoder

Nationaliteit: Albanië

In de gevangenis gekend als: K. (...), B. (...), geboren op 14.08.1962 te Prus-djakovica, onderdaan van Albanië; K. , B. (...), geboren op 14.08.1962 te Prus-djakovica, onderdaan van Servië; K., B. (...), geboren op 14.08.1962 te Prus-djakovica, onderdaan van Kosovo

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 06.03.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verblijft minstens sinds 14.08.2019 in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene diende op 30.12.1998 een asielaanvraag in. Op 23.10.2000 werd de aanvraag als ongegrond verklaard door het de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 05.12.2000 werd er een schorsend beroep ingediend bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit schorsend beroep werd op 28.06.2001 niet ontvankelijk verklaard. De beslissing van 28.06.2001 werd op 22.07.2003 gevolgd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende op 14.12.2005 een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter in. Op 17.11.2010 werd de aanvraag zonder voorwerp verklaard. Betrokkene heeft op 16.03.2015 een tweede asielaanvraag ingediend. Op 26.03.2015 besliste het CGVS om hem niette erkennen in de hoedanigheid van vluchteling en hem geen subsidiaire bescherming toe te kennen. Betrokkene werd op 25.05.2015 en op 02.01.2017 gerepatrieerd naar Albanië.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 15.08.2019 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd op 25.05.2015 en op 02.01.2017 gerepatrieerd naar Albanië.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11

Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene 2 kinderen heeft die de Belgische nationaliteit hebben. Hij geeft dit in zijn vragenlijst dd. 22.11.2019 ook op als reden om niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders inde relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn meerderjarige kinderen. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn meerderjarig kind wordt

niet aangenomen. Betrokkene diende op 30.12.1998 een asielaanvraag in. Op 23.10.2000 werd de aanvraag als ongegrond verklaard door het de Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 15.08.2019 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Dienst Vreemdelingenzaken. Op 05.12.2000 werd er een schorsend beroep ingediend bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit schorsend beroep werd op 28.06.2001 niet ontvankelijk verklaard. De beslissing van 28.06.2001 werd op 22.07.2003 gevolgd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende op 14.12.2005 een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter in. Op 17.11.2010 werd de aanvraag zonder voorwerp verklaard. Betrokkene heeft op 16.03.2015 een tweede asielaanvraag ingediend. Op 26.03.2015 besliste het CGVS om hem niette erkennen in de hoedanigheid van vluchteling en hem geen subsidiaire bescherming toe te kennen. Betrokkene werd op 25.05.2015 en op 02.01.2017 gerepatrieerd naar Albanië. Verder geeft de betrokkene in zijn vragenlijst dd. 22.11.2019 aan geen gezondheidsproblemen te hebben die een terugkeer naar zijn land van herkomst zouden kunnen belemmeren. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

"2.3.1. BETREFFENDE HET OPLEGGEN VAN HET INREISVERBOD AN SICH

1.

De bestreden beslissing betreft een inreisverbod van 3 jaar en vindt zijn wettelijke grondslag in de afwezigheid van termijn waarmee het aan verzoeker tezelfder tijd betekende bevel om het grondgebied te verlaten bekleed is.

Het inreisverbod is als volgt gemotiveerd:

"1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

(...)

Er bestaat een risico op onderduiken

(..)

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 15.08.2019 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. "

Samenvattend is de Staatssecretaris dus van oordeel dat:

Er in hoofde van verzoeker een risico bestaat op onderduiken

Verzoeker een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.

2.

Voor wat betreft het verlenen van een termijn beschikt de Staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid; krachtens art. 74/ 14 Vreemdelingenwet kan (in fine) de termijn worden beperkt tot een "periode tussen 0 en 7 dagen".

De beslissing tot verwijdering dient m.a.w. steeds een termijn van 30 dagen te bepalen, behoudens in de welbepaalde en welomschreven (limitatief bepaalde) hypotheses van § 3 van art 74/14 Vreemdelingenwet.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de

motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185; zie ook het arrest van uw Raad dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071).

In hetgeen volgt, zal worden aangetoond dat de (feitelijke en juridische) grondslag voor het inreisverbod, nl. de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten, in toepassing van art. 74/14 Vreemdelingenwet, gebrekkig gemotiveerd is.

o. Nopens het vermeend risico op onderduiken

1. Er wordt weliswaar gewag gemaakt van een risico op onderduiken maar dit risico kan uit geen enkel element worden afgeleid en derhalve ook niet worden gemotiveerd.

M.b.t. de concrete invulling van "het risico op ontduiking" kan nuttig worden verwezen naar het Wetsontwerp van 19 oktober 2011 (DOC 53, 1825/001) dat aanleiding heeft gegeven tot de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarbij het betreffende art. 74/14 in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd en het risico op onderduiken werd ingevoegd.

Meer in het bijzonder kan worden gewezen op de artikelsgewijze bespreking van art. 3:

"Gevolg gevend aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd de definitie van het risico op onderduiken aangepast. Het risico op onderduiken is het feit dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen.

Aangezien niet alle gevallen die kunnen voorkomen kunnen worden opgenoemd, volgt hierna bij wijze van voorbeeld enkele gevallen.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

1° uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;

2° indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengen-ruimte te zijn binnengekomen en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;

3° indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;

4° indien betrokkene ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in de Staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd, die een inreisverbod behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen;

5° indien betrokkene de verplichtingen, zoals opgelegd door artikel 74/14, § 2 van de wet met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;

6° indien betrokkene een inreisverbod niet heeft nageleefd;

7° indien betrokkene zijn/haar verblijfsplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/haar werd toegekend om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14, § 1, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;

8° indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;

9° indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielpprocedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;

10° indien betrokkene verschillende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf. De aandacht dient te worden gevestigd op het feit dat het risico op onderduiken werd gedefinieerd op basis van principe nr. 6 "Voorwaarden waaronder opsluiting kan worden bevolen" uit de "Twintig richtsnoeren inzake gedwongen terugkeer" aangenomen door het Comité van ministers van de Raad van Europa op 4 mei 2005. (...)"

2.

De wetgever heeft m.a.w. andere hypotheses beoogd (bijv. zich niet aanmelden, het zich hebben onttrokken aan eerdere verwijderingsmaatregel, het niet naleven van inreisverbod, etc.); dit blijkt uit de toelichting bij het Wetsontwerp.

De loutere overweging dat verzoeker geen officieel adres zou hebben (zie infra), laat niet toe te besluiten tot een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker. Een schending van art. 74/14 §3 iuo. art. 1, 11° Vreemdelingenwet iuo. de materiële motiveringsverplichting ligt voor.

De beslissing bevat bovendien geen motivatie over de ontoepasselijkheid van de minder dwingende maatregelen, en houdt bijgevolg een schending in van artikel 15 van de terugkeerrichtlijn, art. 74 van de Vreemdelingenwet en art 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.

Verzoeker dient overigens op te merken dat hij wel degelijk een verblijfsadres heeft in België, wat overigens de raadkamer te Oudenaarde heeft overtuigd hem onder voorwaarden vrij te laten. Meer nog, de raadkamer nam expliciet als voorwaarde op dat verzoeker diende te verblijven op zijn verblijfsadres te 1800 Vilvoorde, (...).

Desondanks wordt deze belangrijke informatie, die net aantoont dat er in hoofde van verzoeker géén gevaar op onderduiken bestaat, zelfs niet vermeld in de bestreden beslissing, laat staan dat hiermee voldoende rekening wordt gehouden.

Het komt daarenboven weinig logisch over dat de raadkamer te Oudenaarde beslist dat verzoeker kan én moet verblijven op een gespecificeerd adres te Vilvoorde, doch de Dienst Vreemdelingenzaken ervan overtuigd lijkt dat verzoeker onmiddellijk zal onderduiken.

Verwerende partij gaat overigens eveneens volledig voorbij aan het feit dat het gehele leven van verzoeker zich in België afspeelt, specifiek m.b.t. zijn twee kinderen die de Belgische nationaliteit hebben. Deze informatie is overigens nota bene eveneens gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

b. Nopens het vermeend gevaar voor de openbare orde

1.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft daarnaast als wettelijke grondslag art. 7, alinea 1, 3° Vreemdelingenwet: "verzoeker wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden". De afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten (en het daaruit voortvloeiende inreisverbod voor een periode van 6 jaar) is gesteund op art. 74/14 §3, 3° Vreemdelingenwet: "verzoeker is een gevaar voor de openbare orde".

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

Er wordt in casu enkel verwezen naar de opmaak van één enkel PV, dat bovendien amper wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Het weze duidelijk, na het verhoor bij de politiediensten, dat een voorleiding niet aan de orde was en dat een aanhouding absoluut niet noodzakelijk was.

De motivering van de bestreden beslissing kan in casu niet als afdoende worden beschouwd; de motivering bevat onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of door haar gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden.

2.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd, (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland).

Enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering, (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

In casu ligt er zelfs geen strafrechtelijke veroordeling voor, louter het bestaan van een strafrechtelijk onderzoek in hoofde van verzoeker!

Dat voormelde arrest betrekking heeft op een andere zaak (en andere feitelijkheden) (cfr. het UDN-arrest dd. 30 december 2014) doet uiteraard geen afbreuk aan de relevantie van de interpretatie van de notie "openbare orde" door het Hof van Justitie voor huidige zaak; de notie "openbare orde" (en de interpretatie ervan) is een algemene notie (c.q. interpretatie) welke niet afhankelijk is van de omstandigheden van de ene of andere zaak, maar een algemene reikwijdte heeft.

3.

In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen; uit de loutere opmaak van een PV kan niet ipso facto worden afgeleid dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou opleveren.

De Staatssecretaris kan uiteraard wel een feitelijke beoordeling maken op grond van het (loutere) feit dat lastens verzoeker een strafonderzoek loopt, maar zulks ontslaat hem niet van de verplichting om te motiveren waarom uit deze veroordeling een gevaar voor de openbare wordt afgeleid in hoofde van verzoeker.

De Staatssecretaris kan zich niet beperken tot de automatische koppeling van het bestaan van dit strafrechtelijk onderzoek aan een gevaar voor de openbare orde. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

De loutere verwijzing naar het lopende strafonderzoek vormt m.a.w. geen afdoende motivering terzake het gevaar dat verzoeker zou betekenen voor de openbare orde, aangezien enkel op grond hiervan niet kan worden beoordeeld of verzoeker door zijn persoonlijke gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

Anders oordelen zou betekenen dat het uitgangspunt van de Staatssecretaris erin bestaat dat elke persoon die wordt aangehouden door de politiediensten, ipso facto ook een recidivist is; voor een zulke redenering bestaat geen enkele grondslag, noch juridisch, noch logisch.

In casu zijn deze indicaties niet aanwezig, minstens worden deze niet veruitwendigd in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier.

4.

Het gebrek aan motivering wordt des te problematischer wanneer de strafbare feiten die aanleiding gaven tot het strafonderzoek waarnaar verwezen werd in de bestreden beslissing worden toegelicht.

Zoals eerder gesteld werd verzoeker louter aangetroffen op een ontmantelde cannabisplantage, en bleek tijdens het onderzoek dat hij met de feitelijke uitbating van de plantage niets te maken had. Verzoeker zelf onderhield geen enkel contact met de organisatoren van de plantage.

Verzoeker heeft daarnaast geen voorgaanden, en is nog nooit in aanraking gekomen met de politie.

Al deze elementen, die duidelijk erop wijzen dat verzoeker net geen gevaar voor de openbare orde uitmaken, lijken door verwerende partij zelfs niet in overweging te worden genomen.

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van één enkel PV, zijnde een eenmalige aanvaring met de politiediensten, besluit dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, en daarbij nalaat een concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens, ligt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor.

2.3.2. BETREFFENDE DE DUUR VAN HET INREISVERBOD

i. Schending van de formele motiveringsverplichting (ondergeschikt materiële motiveringsverplichting) iuo. Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet

1.

Bovendien maakt de opgelegde (maximum)duur niet het voorwerp uit van een pertinente motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071.

In de bestreden beslissing wordt bijzonder beperkt gemotiveerd waarom aan verzoeker een inreisverbod wordt gegeven voor de termijn van 3 jaar: opnieuw wordt verwezen naar de administratieve voorgaanden van verzoeker om te besluiten tot een risico op onderduiken, alsook naar het vermeend gevaar voor de openbare orde omdat verzoeker betrokken was in een strafrechtelijk onderzoek naar een cannabisplantage.

2.

Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval en stelt een maximumtermijn van 3 jaar voorop.

"Art. 74/11.[§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : (...)"

Dit houdt derhalve in dat de duur van het inreisverbod kan variëren van 1 dag tot 3 jaar.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: " Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185)

Deze visie werd reeds eerder bijgetreden door uw Raad bij arrest dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8) Eveneens heeft uw Raad reeds besloten dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze handelde door een inreisverbod op te leggen voor de duur van de maximumtermijn zonder enig onderzoek naar of specifieke motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval (RvV 19 februari 2014, nr. 119120).

3.

In casu is de motivatie manifest gebrekkig; zoals reeds eerder uiteengezet wordt het bestaan van een gevaar voor de openbare orde afgeleid uit het enkele feit dat betrokkene werd aangetroffen op een cannabisplantage, waar duidelijk bleek dat hij met de effectie organisatie en het opzetten van de plantage niets te maken had. Verwijzen naar het vermeend gevaar voor de openbare is dan ook een bijzonder gebrekkige motivering, en geenszins het opleggen van de duur van 3 jaar."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt wordt enerzijds gemotiveerd waarom de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend waarbij verwezen wordt naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet en wordt omtrent de duur van het inreisverbod gemotiveerd dat deze drie jaar is waarbij, na een bespreking van de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken, de verwerende partij concludeert: *"Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel"*.

2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 6 maart 2020 ten aanzien van verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen omdat zij langer in het Rijk verbleef dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6 van de vreemdelingenwet of omdat zij er niet in slaagde aan te tonen dat deze termijn niet overschreden was. Zij verblijft immers minstens sinds 14 augustus 2019 in het Rijk. Tevens wordt haar het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven omdat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden waarbij verwezen wordt naar druggerelateerde feiten. Op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet werd verzoekende partij daarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestond. Omdat dit bevel om het grondgebied te verlaten van 6 maart 2020 geen termijn voor vrijwillige terugkeer voorzag, moest het op grond van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet vervolgens gepaard gaan met een inreisverbod.

In haar verzoekschrift bekritiseert verzoekende partij het feit dat haar op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek omwille van een risico op onderduiken werd gegeven. Deze bepaling heeft evenwel betrekking op verwijderingsbeslissingen. Met andere woorden, indien verzoekende partij zich tegen het ontbreken van een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten wil verzetten, dan komt het haar toe om het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen beroep heeft ingediend inzake het bevel van 6 maart 2020. Het bevel is derhalve definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Het maakt geen voorwerp uit van onderhavig verzoekschrift en verzoekende partij kan dan ook geenszins op ontvankelijke wijze middelen opwerpen die betrekking hebben op motieven die verband houden met het bevel van 6 maart 2020.

Het eerste onderdeel van het middel, met daarin de aangevoerde schending van artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet, is dan ook niet dienstig. Het gegeven dat in het inreisverbod de motieven uit het bevel inzake het risico op onderduiken opnieuw worden opgenomen doet daaraan geen afbreuk: ze zijn immers overtuigend.

2.5. Waar verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie inzake de notie "*openbare orde*" wijst de Raad er voorts op dat het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod te treffen. Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een "*ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid*". De verwerende partij heeft enkel de inbreuken op de drugswetgeving mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast voornoemd element, ook overwoog dat verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft en dat er geen argumenten werden aangevoerd die doen blijken van een beschermenswaardig gezinsleven of enige medische problematiek die het treffen van een inreisverbod verhinderen.

De Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het element inzake de inbreuken op de drugswetgeving mee in overweging neemt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en uit dit element afleidt dat deze feiten die ernstige gevolgen hebben voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van dergelijke middelen blijken te geven van een gedrag dat de openbare orde kan schaden, hetgeen, naast de overige vaststellingen inzake de specifieke situatie van verzoekende partij, een inreisverbod voor de duur van drie jaar verantwoordt. De verzoekende partij toont met haar betoog overigens niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat zij tijdens haar illegale aanwezigheid in het Rijk de openbare orde heeft geschonden.

De vaststelling voorts dat verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor inbreuken op de drugswetgeving, vindt steun in het administratief dossier alwaar zich een uittreksel bevindt inzake

de arrestatie van verzoekende partij op 14 augustus 2019 en de detentie van verzoekende partij op 15 augustus 2019 omwille van *“Infraction à la loi sur les stupéfiants”* (eigen vertaling: inbreuk op de drugswetgeving). Verzoekende partij werd blijkens dit uittreksel pas op 6 maart 2020 vrijgelaten uit de gevangenis en dit onder voorwaarden. Het betoog van verzoekende partij dat een aanhouding absoluut niet noodzakelijk was, gaat volledig voorbij aan de vaststelling dat zij bijna zeven maanden is aangehouden geweest en thans enkel is vrijgelaten onder voorwaarden. Verzoekende partij lijkt de feiten waarvoor zij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst te minimaliseren, maar de lange detentieperiode en het feit dat zij thans onder voorwaarden vrij is, laat toe te concluderen dat de verwerende partij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing in alle redelijkheid heeft beslist dat het gaat om inbreuken op de drugswetgeving waarvoor verzoekende partij mogelijk veroordeeld kan worden en dat het verspreiden van verdovende middelen ernstige gevolgen heeft voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende effecten voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Gelet op de lange aanhouding van verzoekende partij en het feit dat zij thans slechts vrij is mits naleving van voorwaarden, kan verzoekende partij niet ontkennen dat het wel degelijk gaat om ernstige druggerelateerde feiten.

Het komt voorts geheel binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om inzake de verblijfsrechtelijke beslissingen vaststellingen aangaande criminele feiten mee in overweging te nemen bij haar besluitvorming. Het gegeven dat de vaststellingen niet of nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid doet hieraan geen afbreuk. Bovendien wijst de Raad erop dat de verwerende partij zich niet beperkt tot de stelling dat verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor inbreuken op de drugswetgeving maar wordt ook verder gemotiveerd wat de impact van dergelijke inbreuken is op de Belgische samenleving. Verzoekende partij kan bijgevolg niet gevolgd worden in haar betoog als zou de verwerende partij niet gemotiveerd hebben waarom de feiten die haar ten laste worden gelegd tot het besluit nopen dat verzoekende partij met haar gedrag de openbare orde schaadt en kan schaden.

2.6. In casu heeft de verwerende partij geoordeeld dat verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat verzoekende partij geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM met haar in België verblijvende familieleden aantoont. Verder wordt vastgesteld dat alle verzoeken tot internationale bescherming en verblijfsaanvragen werden afgewezen en dat verzoekende partij zelf verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Er wordt tevens gewezen op het feit dat zij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst op 15 juni 2019 wegens inbreuken op de drugswetgeving en dat zij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden. De motivering in het bestreden inreisverbod laat op voldoende duidelijke wijze toe te begrijpen waarom de verwerende partij kiest voor een duurtijd van drie jaar en waarom zij deze duurtijd proportioneel acht. Hierbij wordt wel degelijk ingegaan op verzoekers specifieke omstandigheden. Het betoog dat er geen of beperkt onderzoek zou zijn geweest naar specifieke omstandigheden, faalt dan ook. Waar verzoekende partij opnieuw kritiek uit op het *“gevaar voor de openbare orde”*-element verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger.

Verder lijkt de verzoekende partij van de verwerende partij te verwachten dat zij motiveert waarom er niet voor een kortere duurtijd wordt gekozen, maar dergelijke verwachting is op niets gestoeld. De verwerende partij moet enkel motiveren waarom zij voor een bepaalde duurtijd kiest, hetgeen zij in casu ook gedaan heeft.

Verzoekende partij toont met haar betoog verder niet aan dat enige specifieke omstandigheid die haar zaak kenmerkt ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken. De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat het bestreden inreisverbod is opgelegd op grond van onjuiste of onvolledig gegevens of een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER